

Fekete Ferenc és Fekete Ferencné született Sejtes Magdolna vagyunk. Veresegyházon élünk. Házasságot 1966. október 01-én kötöttünk. Két gyermekünk van Ferenc fiunk a gödöllői Vízügyi Igazgatóság főmérnöke, Tamás fiunk vadászpilóta, Gripen gépeken repül. Öt unokánk van, egy lány és négy fiú. A kislány 13 éves, 5 éves korától a Veresegyházi Hagyományörző Együttesben táncolt tizenegy éves koráig, iskolai elfoglaltsága miatt és ebben az időben született a harmadik testvére így édesanyja is – menyünk Katika – kimaradt az együttesből. Van rá reményem, hogy ha a gyermekei egy kicsit nagyobbak lesznek ők ketten folytatni fogják a mi kitaposott utunkat. Nagyon szereti a viseletet és a hagyományt. Tamás fiunk és családja Kecskeméten lakik és a nagyobbik fiú unokánk a Kecskeméti Kodály Zoltán zenei általános iskolába jár, ott tantárgyszerűen tanulják a néptáncot. Tehát van reményünk a folytatásra.

Minket idősebbeket a néptánc és a templom hozott össze. A templomban a férjem ministrált, én meg liliomot, lámpát tartottam hét-nyolc éves korom óta. Később mikor már udvarolt, bevallotta, hogy már ott kinézett magának, de akkor még nagy volt a korkülönbség közöttünk. Én hét, ő tizennégy éves volt. Ebben az időben már Veresegyházon volt népitánc csoport, amit Gyenizse Ferencné, Ibolya néni tartott, aki a iskola igazgatójának volt a felesége. Ez a csoport a Földműves Szövetkezet támogatásával működött. Én ott táncoltam nyolc éves korom óta, Feri később kapcsolódott be, mikor már kijárta az ipari iskolát. Egy párban talán sosem táncoltunk, mert én a magasabb lányok közé tartoztam és a magasabb fiúkkal táncoltam, Feri az alacsonyabb lányok párja volt. Mi lelkiileg és szerelmileg mégis egy párt alkottunk. Az akkori táncolásunkat 1966-ban az érettségi vizsgáim előtt hagytuk abba. Ez a csoport még egy-két évet működött és támogatottság hiányában feloszlott. A Földműves Szövetkezet átalakult ÁFÉSZ-é és Gödöllőre helyezte át a központját.

Mind a ketten olyan családból származunk, ahol a mulatás, nótázás nem volt ismeretlen, mind a kettőnknek a szülei nagyon szerettek közösségbe járni. Anyai nagypapám kisbíró volt a faluban, itt születettek mind az ősei is. Hála a Családfa Kiállításnak, vissza tudtam keresni és bizonyítani 1714-ig, ahol még írásos emlékeket találtam róluk. Tehát a faluban mindenki ismerte.

Apai nagyszüleimnek kocsmájuk volt Veresegyházon a Petőfi utcában, ahol most a rendőrség van. Így a család előtt nem ismeretlen a mulatás, bálók rendezése, viselet, hagyomány. Őróluk az 1754-es esztendőől tudtam írásos emlékeket találni. Nagyapámat

kuláknak nyilvánították és 1952-ben államosították mindenüket. De a tánc, a hagyomány szeretetét nem tudták elvenni.

Az akkori szülői munkaközösségnek volt egy csoportja, ahol Édesapám, Édesanyám aktív tagok voltak, ha kellett táncoltak, ha kellett verset mondtak, ha kellett szerveztek embereket a csoportba, színdarabot játszottak. Én így nőttem fel, emberek szeretete között, pedig testvérem nem volt.

Ferimék 1950-ben költöztek Veresegyházra Püspökhátról. Nagyon vallásos család lévén apósom majdnem mindjárt egyháztanácsstag lett, dolgozott, ahol csak tudott és lehetett. Anyósom a nyolc gyermek mellett a templomba és később a nyugdíjas klubba járt. Anyósom, vagyis Édesmama átvette a veresegyházi viseletet és abban járt élete végéig. Tehát mind a kettőnk Édesapja, Édesanyja közösségi, nagyon népszerű emberek voltak.

2008. május